

имъ сж здрави. Интересно е, че въ по-южнитъ брѣгове на Гренландия, дето мѣстното население се допира до бѣлитъ и тѣхната култура, ескимоситъ вече страдатъ отъ жбоболъ. Тѣ смѣтатъ това за наказание, изпратено имъ отъ злия духъ.

Не знаятъ болести на жбитъ и малайскитъ племена, които населяватъ островитъ на източна Индия. Нѣмскиятъ професоръ Шредеръ, който забелязалъ това, се очудилъ много, защото малайцитъ дѣвчели непрестанно захарна трѣстика. На бѣлия човѣкъ тоя навикъ би причинилъ неминуемо загниване на повечето жби; на туземцитъ той не оказва обаче никакво влияние.

Непознатъ е жбоболътъ и между нѣкои червенокожи въ северна Америка, между които е разпространено дѣвченето на тютюна. Очевидно, веществата, които се намиратъ въ листата на тютюна и сроднитъ му растения, предпазватъ жбитъ отъ загниване. Последното се предизвиква отъ микроорганизми, които загиватъ отъ никотина, танина и други вещества.

Морето на смъртта. Въ югозападната частъ на Африка се намира едно огромно блато, дълго 100 клм. и широко 75 клм.; то е обрасло съ мъхъ и изпълнено съ гъста тиня. Нарича се „Етоша Панъ“, т. е. морето на смъртта. Сѣкашъ самата природа го е създала за гробница на звѣроветъ. Когато нощемъ се приближавате къмъ това блато, преди всичко се виждатъ на лунно освѣтление хиляди животински скелети. Отъ разположението имъ е ясно, какъ обзети отъ ужасъ, звѣроветъ сж напръгали всички сили, за да се измъкнатъ отъ непроходимото тресавище.

Тукъ могатъ да се видятъ всички породи животни въ западна Африка: газели лежатъ наредъ съ тигри, маймуни до слонове и т. н. Особно тежко впечатление произвеждатъ коститъ на слоноветъ, високо издигнати върху повърхността на блатото. Единъ е загиналъ до самия брѣгъ на блатото: той успѣлъ да измине цѣлото разстояние, но тукъ силитъ му го напустили и той издъхналъ, безъ да бжде въ състояние да направи последнитъ две-три стѣпки.